

ELENA MINÁŘOVÁ

NEŽ
ZJISTÍŠ
PRAVDU

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

KAŽDÉ TAJEMSTVÍ VYJDE JEDNOHO DNE NAJEVO

NEŽ
ZJISTÍŠ
PRAVDU

ELENA MINÁŘOVÁ

NEŽ
ZJISTÍŠ
PRAVDU

Copyright © Elena Minářová, 2023

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Depositphotos a Midjourney

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Erika Hanáčková

Jazyková korektura Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-477-4

PROLOG

Odjakživa mám nutkavou potřebu zalíbit se všem. Myslím, že jsem se s tou vlastností už narodila, že mi od začátku kolovala v žilách. Když mě po porodu položili na matčinu hrud', nejspíš mi hlavou běželo: „Měj mě ráda. Prosím, měj mě ráda. Udělám cokoliv.“ To si samozřejmě dělám legraci. Ale asi tuším, kde se u mě tenhle povahový rys vzal.

Můj otec byl věčně nespokojený a kritický člověk. Dodnes nechápu, jak s ním mohla matka vydržet. Kdykoliv jsem mu jako dítě přinesla ukázat obrázek, který jsem namalovala, řekl něco ve stylu: „A nebylo by lepší, Amando, kdybys k tomu domečku nakreslila ještě zahrádku a psa? A nahoru ještě slunce a pár mráčku?“ nebo nějakou podobnou pitomost. A já běžela a obrázek upravila.

Nebo když jsem v páté třídě vyhrála ve škole pěveckou soutěž, řekl mi, že bych si pro příští ročník měla vybrat jinou písničku. A já vždy udělala to, co mi řekl, protože teprve až pak následovala pochvala. Až po tom, co bylo všechno podle jeho představ. Na mých preferencích nezáleželo. Nejdůležitější pro mě bylo uznání od otce.

Postupem času jsem už ani nedokázala rozpoznat, co chci já a co se líbí mně. Žila jsem v přesvědčení, že chci to, co chce otec, a že se mi líbí přesně to, co se líbí jemu.

To, že matku neustále za všechno peskoval, jsem jako dítě bohužel neviděla. Večere byla vždy moc, anebo málo slaná. Když šla nakoupit, dost často zapomněla na něco, co ani nebylo na seznamu. Jeho košile byly vždy špatně vyžehlené

a matka nikdy nebyla upravená podle jeho gusta. Buď měla moc výraznou rtěnku a vypadala jak prostitutka, anebo nebyla nalíčená vůbec a vypadala mdle a nemocně.

Možná kdybych to tím malým dětským mozkiem byla schopná vnímat, přestala bych si ho tak idealizovat. On byl pro mě modla. Vše, co řekl, bylo posvátné a nejel přes to vlak. Neuznával ne jako odpověď.

Teď už chápu, proč se matce tolik ulevilo, když si jednou večer stěžoval na bolest na prsou a další den už se neprobudil.

Tenhle vzorec chování mě bohužel provázel celý život, od školních let až po dospělost. Neuměla jsem lidem odporovat. Chtěla jsem ostatním vždy ve všem vyhovět. Chyběls na přednášce a potřebuješ zápisky? Nevadí, dám ti je opsat. Musíš něco dodělat v práci, ale potřebuješ odejít dřív? Klidně běž, já to za tebe dodělám. Chceš o víkendů upéct pro rodinu koláč, ale nemáš vejce? Mám sice už poslední tři a večer jsem chtěla dělat vajíčkovou pomazánku, ale to nevadí. Vezmi si je.

Nedokázala jsem si stát za svým názorem a dupnout si. Lpěla jsem na tom, aby mě měl každý rád. Potřebovala jsem to k životu stejně jako dýchání. Bohužel to někdy zašlo tak daleko, že jsem se domů vracela až hodně pozdě večer. Vyčerpaná. S brekem.

Můj muž se mě snažil tenhle způsob chování během manželství odnaučit. „Musíš se naučit říkat ne, Amando,“ kladl mi na srdce. „Nemůžeš lidi nechat, aby tě využívali, protože chceš být s každým zadobře. Věř mi. Jednou to pro tebe nedopadne dobře.“

To jsme ještě ani jeden netušili, jak moc pravdivá jeho slova budou.

Všechno je připraveno. Mám sbaleno a chystám se odjet. Hodlám na tomhle místě nechat všechno svoje trápení a špatné vzpomínky. Naposledy se rozhlédnu po svém starém bytě. Je prázdný, vůbec nic v něm nezůstalo. Je prázdný stejně jako moje duše. Ale mám takové tušení, že už brzy prázdná nebude. Brzy se naplní až po okraj.

Odcházím a cítím úlevu. Jako bych za sebou nechala nějaké těžké břemeno. Cítím motýlky v břiše. Cítím nadšení z nových začátků. Vím, že přesně tohle jsem měla udělat. Konečně mám pocit, že se vydávám správným směrem. Věci začínají dávat smysl. Moje duše konečně dosáhne klidu, tím jsem si jistá. Všechno bude dobré. Už brzy.

1

AMANDA

Nyní

Babí léto je v plném proudu. Listy se začínají barvit do žlutých, oranžových a červených odstínů. Dny se krátí a noci se prodlužují. Už zbývá jen pár posledních teplých dnů a my si je chceme užít plnými doušky. Nechceme se léta ještě za žádnou cenu vzdát.

I přes ranní mrazíky vycházíme ven jen ve sportovních podprsenkách a šortkách a doufáme, že se dokážeme zahřát naším ranním během. V průběhu pár chvil ale slunce vystoupá vysoko na oblohu a sluneční paprsky nabерou nečekanou sílu. Na nějaký pocit zimy už si ani nevzpomeneme. S radostí si vychutnáváme ranní smoothie v pohodlí naší zahrady. Sedíme pod širým nebem. V krvi nám kolují endorfiny. Navozují dokonalý pocit štěstí a zbavují nás stresu. Co je víc než sedět na čerstvém vzduchu, nastavovat tvář slunečním paprskům a nic neřešit? Miluju tohle období mezi podzimem a létem.

Sedneme si s Iris do kavárny Křupavý koblížek a objednáme si dvě cappuccina a jeden oříškový muffin napůl. Dělaváme to tak vždycky. Po józe si sem vždy zajdeme na kafe a nějakou sladkost. A jelikož si nedokážeme odpustit sladké hříchy, a zároveň si nechceme zkazít své štíhlé postavy, tak

si dezert vždy rozpůlíme. Přece jen už je nám přes čtyřicet a náš metabolismus nefunguje jako za mlada. Tohle mi přijde jako geniální řešení.

Iris popadne vidličku a ukrojí si velký kus muffinu, který se jí skoro nevejde do pusy. „Dnes jsem strašně unavená,“ prohlásí s plnou pusou. Obrátím oči v sloup a doufám, že si toho nevšimne. Zajímalo by mě, jestli existuje nějaký den, kdy by Iris nebyla unavená.

„Taky jsem dneska unavenější než jindy,“ přikývnu a usrкну cappuccina. Iris nemá ráda, když jí někdo odpoví. „Špatně jsem se vyspala. Nebyl úplněk?“

Iris popadne mobil a něco do něj chvíli vyťukává. Pak vítězoslavně vykřikne.

„Bingo! Dokonce super úplněk. Bezva. Není nad to se nevyspat kvůli blbé planetě,“ prohlásí otráveně.

„Myslím, že úplněk je jedna z fází Měsíce. S planetami to nemá nic společného,“ upozorním ji, ale ona jen mávne rukou.

„Přemýšlím, že si večer objednáme nějaké jídlo z restaurace a nebudu vařit. To už bych dneska fakt nezvládla. Ještě musím zajet Edenovi koupit nějaké chrániče na kolena. Učí se jezdit na skateboardu a má je úplně odřená. Naznačila jsem mu, že by si v patnácti už mohl zvládnout koupit chrániče sám, ale na to mi řekl, že je to trapný a že se mu ostatní kluci budou smát. Takže jsem se do toho musela vložit sama. Bezpečnost na prvním místě, ne?“ mrkne na mě a vloží si do úst další kus muffinu.

„To každopádně. Ben je taky na fotbale používá. Nikdy bych ho nenechala běhat po hřišti bez nich! Chceš, abych je jela vybrat s tebou? Třeba ti budu umět poradit. Mám teď hodinu čas, než půjdu na masáž.“

„To by bylo super,“ zvolá nadšeně Iris, „já vůbec nemám páru, jaké koupit, ale chci být dobrá matka, chápeš. Takže za dobrou radu ti budu líbat ruce.“

Přivlastním si zbylou půlku muffinu a skoro celou si ji nacpu do pusy. Mám šílený hlad. Ráno jsem měla jen smoothie ze špenátu, řapíkatého celeru a banánu a až do oběda už nic jiného jíst nebudu. Z té představy se mi dělá mdlo, ale co se dá dělat. V žádném případě nechci přibrat, takže to musím vydržet. Zapiju muffin zbytkem kávy a utřu si koutky ubrouskem.

Iris si z kabelky vyndá kapesní zrcátko a přepudruje si nos. Vypráví mi, jak včera přišla Molly domů s rudou rtěnkou na rtech.

„Panebože, vždyť je jí teprve dvanáct!“ vykřiknu, ale zní to spíš jako „haháct“, protože se zrovna snažím vyškrábnout nehtem ze zubu oříšek, který mi tam uvízl.

„No právě,“ odfrkne si Iris a obrátí oči v sloup, „pěkně jsem jí za to vynadala. Okamžitě jsem ji poslala si to smýt. Bohužel ta rtěnka měla dlouhodobý efekt, takže pak měla celý večer kolem pusy tmavě růžový flek. Vypadala jak klaun.“ Obě vyprskneme smíchy.

„Nemáš fotku?“ ptám se a utírám si z tváře slzy od smíchu.

„Bohužel ne. Zabíla by mě, kdybych ji fotila. Už takhle na mě byla pěkně naštvaná, protože měla pocit, že jí ta rtěnka sluší.“

Iris si kolem spánků ještě nanese broskvový rozjasňovač a našpulí na sebe do zrcátka rty. Pak zničehonic změnila téma. „Počítáte s Willem s tou sobotou?“

„Jasně. Už se moc těšíme na tvou vyhlášenou jelení pečení. Měli bychom z toho udělat tradici, co říkáš? Scházet se každý víkend, jednou u nás a jednou u vás. Uvaříme tříchodové menu, nacpeme si břicha k prasknutí a zapijeme to několika sklenkami vína.“

„A já pak budu další týden o hladu, abych to vykompenzovala, ne?“ Iris se zašklebí a poklepe si rukou na břicho.

„Vždyť víš, že se musím vejít do těch vínových šatů, co jsem si koupila na ten galavečer. Nevím, co mě to napadlo koupit si o číslo menší velikost. Asi jsem to potřebovala jako motivaci ke zhubnutí. Ale s tou tradicí to je skvělý nápad! Jen se budu muset hlídat a k masu si dát pouze salát. Vynechám přílohu.“

„Iris, jestli se do těch šatů má někdo vejít, tak jediná ty s tím tvým dokonalým vosím pasem. A vůbec se nemusíš omezovat, vždyť jsi odjakživa hubená. Máš to od přírody,“ připomenu jí a dopiju poslední kapku kávy v hrníčku. „Taky si musím nějaké šaty koupit. Nechci si na sebe brát něco, co už jsem někdy měla. To by bylo faux pas.“

„To máš pravdu,“ přikývne Iris, „půjdeme tento týden nakupovat. Viděla jsem, že v Parker's mají zrovna slevy!“ Obě naráz vybuchneme smíchy. Jako bychom já nebo ona potřebovaly slevy.

Zrovna se chceme zvednout a vyrazit do obchodu koupit chrániče pro Edena, když si všimnu, že nějaká mladá žena hledá místo k sezení. Stojí uprostřed terasy a zoufale se rozhlíží kolem sebe, přes rameno má přehozenou tašku na notebook. Všechny stolečky jsou ale obsazené. Kavárna je doslova narvaná k prasknutí.

Musím uznat, že je okouzlující. Má dlouhé, lesklé, kaštanově hnědé vlasy a velmi přirozený make-up. Oblékla si bílou halenku s nabíranými rukávy a upnuté džíny. Vše perfektně doplňuje kabelka s hadím potiskem a velké zlaté náušnice. Všimnu si, že Iris si ji pohrdavě prohlíží.

„Kdo to je?“ zeptá se mě se zdviženým obočím. Iris má pocit, že všechny v okolí dobře zná, a nová tvář se jí nejspíš nezamlouvá. Ale nedivím se jí, jsme tu dost malá uzavřená komunita a málokdy mezi sebe vpustíme někoho nového.

„To netuším. Nikdy v životě jsem ji neviděla. Teda aspoň myslím.“

Iris obrátí oči v sloup a odfrkne si. Ale mně se ta žena líbí. Vyzařuje z ní něco speciálního. Navíc ráda poznávám nové lidi.

„Tady je místo, slečno!“ Zamávám na ni. „Zrovna odcházíme.“ Ženy si přece mají pomáhat, ne? A já navíc věřím v karmu.

Žena se široce usměje a v obličejí se jí zračí úleva. „Bože, děkuji! Tomu byste nevěřily, už asi hodinu hledám místo v okolí, kde bych si mohla dát kávu. Všude mají plno a já dnes asi padnu vyčerpáním. Potřebuju nutně dobít baterky. Doslova. Vybil se mi notebook a musím dodělat nějakou práci.“ Zasměje se svému vtipu a posadí se na židli, zatímco my vstáváme.

„My jsme obě taky dnes unavenější než obvykle,“ přitakám a naznačím zívnutí. „To ten úplněk! Pokaždé na mě působí neuvěřitelnou silou. Mám vždycky hrozně špatné spaní. Budím se každou hodinu.“

„Já taky,“ souhlasí žena. „Já jsem někdy vzhůru třeba celou noc a sleduju Výměnu manželek, protože prostě nemůžu usnout. Zatracenej Měsíc!“ Obě se zasmějeme, jako bychom byly dlouholeté kamarádky. Je mi moc sympatická. Zato Iris se tváří dost odměřeně.

„Máte nádherné boty.“ Žena ukáže na moje modré sandálky na podpatku. „Jsou opravdu roztomilé. Námořnickou modř miluju.“

„Díky. Vy máte nádherný přívěsek,“ zadívám se na její zlatý řetízek kolem krku, na kterém visí malá hvězdička.

Žena vezme přívěsek do dlaně a stiskne ho. „To je moje Kasiopea,“ řekne něžně a já se jen usměju, protože nevím, co tím chce říct.

Iris otráveně pozvedne obočí. „Tak půjdeme, Mandy?“

„Vy tu někde bydlíte?“ zeptám se té ženy a Iris naprosto ignoruju.

„Ano, ale jen krátce. Zrovna jsem se přistěhovala na Via del Garza. Právě mi do domu nosí můj nábytek a já se tam stěhovákům nechtěla motat, tak jsem vyrazila pracovat do kavárny. Vůbec jsem ale nepředpokládala, že v okolí bude dopoledne tak narváno. Kdybych to tušila, asi bych zůstala sedět na zahradě i za cenu toho hluku. Vy tu taky někde bydlíte?“ Žena tázavě natočí hlavu na stranu.

„Via del Garza? Jste si tím jistá?“ zeptá se Iris pochybovačně. Co to je za otázku, Iris? Nevím, jestli na světě existuje někdo, kdo si není jistý tím, kam se právě přestěhoval.

„Jistě,“ odpoví žena nechápavě. „Proč?“

„Protože tam bydlíme i my,“ vysvětlím rychle, než má Iris možnost něco jízlivě poznamenat. „To jste se musela nastěhovat do domu po Rodriguezových, je to tak? Ten dům je prázdný teprve chvíli, ale dovedu si představit, že o něj byl enormní zájem.“

„Přesně tak. To je ale skvělá náhoda,“ zatleská nadšeně rukama. „Znám svoje první sousedy! Upřímně se dodnes divím, že jsem ten dům dostala já. Vůbec jsem s tím nepočítala. Myslela jsem, že proti rodinám s dětmi, pro které by byla tahle lokalita naprosto dokonalá, nebudu mít šanci. Ale měla jsem štěstí. Asi karma.“ Pousměje se a zastrčí si pramen vlasů za ucho. Líbí se mi. A taky věří v karma. Jen mě zarazila jedna věc. Zeptám se na ni, aniž bych se zamyslela.

„Takže vy nemáte děti?“ Až když to vyslovím, dojde mi, že to je nevhodná otázka. Cítím, jak mi červenají tváře. Iris mezitím začne podupávat nohou a nedočkavě kontrolovat hodinky.

„Bohužel ne,“ řekne žena sklesle. Vidím, že jí ta otázka není příjemná, a tak se snažím svou neomalenost napravit.

„Jistě vám a manželovi vstoupí děti do cesty v tu nejsprávnější chvíli. Osud nejlépe pozná, kdy jsou lidé stoprocentně

připraveni. “ To znělo asi hodně ezotericky. Snad si nebude myslet, že jsem pošahaná.

Žena sevře rty do tenké čárky a probodne mě pohledem. „Nemám manžela.“

Polije mě horký pot. Výborně, Amando, to jsi opravdu vylepšila.

„Cože? Takže vy v tom obřím domě budete bydlet sama?“ zeptá se Iris šokovaně, jako by to byl skandál roku. Začnu nervózně přešlapovat na místě. Tahle situace začíná být čím dál víc nepříjemná.

„Ano, budu tam bydlet sama,“ řekne žena ostře a zvedne bradu. „A teď, pokud mě omluvíte, už opravdu musím jít pracovat.“ Významně poklepe na svůj notebook. Myslím, že jsme ji urazily, což mě upřímně mrzí. Obvykle se takhle nevhodně nechovám.

Chci situaci ještě nějak zachránit, a proto jí s úsměvem podám ruku. „Mimochodem, já jsem Amanda Harrisonová a tohle je Iris Harperová.“

„Madison Tannerová,“ potřeše mi rukou, „ale všichni mi říkají Maddie.“

„Tak ať se vám v novém domě pěkně bydlí, Maddie. A snad se zase brzy uvidíme.“

Otočíme se a chystáme se z kavárny odejít. Vtom se zarazím. Přísahala bych, že jsem za zády slyšela: „To si piš, že uvidíme.“

Otočím se zpátky na Maddie, ale ta už je zabraná do své práce na notebooku a něco do něj zběsile tůká. Asi se mi to jen zdálo.

2

AMANDA

Nyní

Celý zbytek dne nejsem ve své kůži. Pořád musím myslet na Maddie. Začíná novou životní etapu v novém domě a první sousedky, které pozná, ji takhle odsoudí. Mám z toho akorát výčitky svědomí. Bloumám po obchodě se sportovními potřebami jako tělo bez duše. Ani nevím, co hledám.

„Co to s tebou je, Mandy?“ ptá se mě Iris.

„Cože?“ zamrkám, jako bych právě procitla ze sna.

„Ptala jsem se tě, jestli tyhle chrániče, nebo tyhle?“ Iris mi před obličej strčí dva páry naprosto totožných chráničů v různých barvách.

„Tyhle,“ ukážu na tmavě modré.

„Jsi duchem úplně mimo,“ poznamená Iris se zdviženým obočím a vydá se směrem k pokladně.

„Já vím, promiň. Trápí mě to rozpačité setkání s Maddie,“ vysvětluju a cupitám za Iris jako nějaký pejsek. „Nemyslíš, že jsme byly příliš hrubé? A vlezlé?“

Iris jen mávne rukou a hodí chrániče na pult pokladny. „Já bych se tím netrápila. Mně se ta ženská nezamlouvá.“

To mě rozesměje. „A která žena se ti zamlouvá, Iris?“

Na to Iris nemá co říct a jen pokrčí rameny.

Hned další den se rozhodnu, že napravím první dojem, který jsem na Maddie nejspíš udělala. Chci, aby mě měl každý rád, i když vím, že je to nereálné. Pak někdy působím jako blbec, který sebou nechá zametat. Ale já si prostě nemůžu pomoci. Máme tu novou sousedku a já s ní chci být zadobře.

Vstanu brzy ráno, obléknu si černou sportovní podprsenku a zelené legíny a zaběhnu si deset kilometrů přes náročný kopcovitý terén. Nejlépe mě nabudí, když si dám hned po ránu pořádně do těla. Navíc mě při běhu nic neruší a já mám čas si protřídit svoje myšlenky. Když se vrátím domů, už mám jasno, co udělám. Naliju si do termohrnku kávu a vydám se do Křupavého koblížku. Tam koupím dva cupcaky s vanilkovým krémem a malinovou náplní a vrátím se zpátky do naší ulice k domu číslo šest.

Na Via del Garza se nachází celkem dvanáct domů vyrovnaných v pravidelných rozestupech do písmene U. Souseedé bydlící na koncích by si klidně mohli koukat do oken, kdyby měli dalekohled. Ale předpokládám, že se nic takového v našich sousedských kruzích neděje.

Každá rodina má svou vlastní dvojitou garáž, předzahradku a vzadu za domem velkou zahradu s pergolou a bazénem. Je to tu takové hodně intimní a všichni se mezi sebou velmi dobře známe. Jsme přátelé už celé roky, dokonce i naše děti se navzájem přátelí. Jak s oblibou říkám, je to tu taková oáza klidu na okraji rušného města.

Uvnitř ulice je menší park s lavičkami a fontánkou, dětské hřiště, a dokonce i malý stánek s kávou. Dřív jsme si tam s Iris chodívaly sednout, když naše děti byly ještě malé a bavilo je hrát si na písku. Teď spíš chodíme do Křupavého koblížku kousek od jógového centra, protože naše pubertální děti už mají jinou zábavu.

Náš dům stojí na pozici číslo tři od jednoho kraje písmene U, Iris se svou rodinou bydlí na jedenáctce, takže úplně na opačném kraji. Rodriguezovi bydleli uprostřed na pozici číslo šest. A přesně tam teď bydlí Maddie.

Celá natěšená projdu přední brankou. V jedné ruce držím papírovou krabičku a druhou zazvoním. Nic se neděje. Neslyším ani žádné zvuky. Že by Maddie ještě nebyla vzhůru? Anebo už je naopak dávno pryč a pracuje na notebooku někde v kavárně? Přemýšlím, že jsme jí včera měly říct, že dopoledne bývají všechny kavárny narvané, protože tu většina žen nepracuje. Buď jsou na mateřské, anebo jsou to ženy v domácnosti, což se o ní říct určitě nedá. Zřejmě pracuje na vysoké pozici v nějaké firmě a vyřizuje důležité e-maily a telefonáty.

V duchu si povzdychnu. Možná bych se taky měla vrátit do práce. Nemůžu říct, že by mě moje bývalá práce asistentky ředitele kdoví jak naplňovala, ale alespoň jsem neměla čas se nudit, vymýšlet blbosti a vytvářet si v hlavě imaginární scénáře.

Vtom uslyším, jak se odemykají vchodové dveře. Otevřou se asi jen na pět centimetrů a jsou zajištěné řetízem.

„Amando?“ Maddie zmateně vykoukne ven skrz škvíru ve dveřích.

„Ahoj Maddie. Dobré ráno. Promiň, nezbudila jsem tě? Panebože, vůbec jsem si neuvědomila, že je tak brzo a mohla bys ještě spát. Omlouvám se. Jsem zvyklá, že Will vstává do práce hodně brzo. Will je můj manžel. Ale to je jedno. Moc mluvím.“ Zrudnu a natáhnu před sebe obdélníkovou krabici. Má růžovou barvu a je potisknutá obrázky koblih s očima a pusou. „Něco jsem ti donesla. Na usmířenou. Moc mě to včerejší rozpačité seznámení mrzí. Můžeme dělat, že se to nestalo, a začít od začátku?“

Chvíli tam tak stojíme a hledíme na sebe. Pak Maddie dveře přibouchne a já se zhrozím, že jsem to už úplně

pokazila. Pak se ale dveře otevrou dokořán a Maddie mě pozve dál. Má na sobě volné béžové kalhoty a krémově bílý crop top, který odhaluje její ploché břicho. Okamžitě mi hlavou projede závistivá myšlenka na to, že ještě nemusela rodit, a proto se u ní žádná povislá kůže nekoná. Na ruku má několik tenkých zlatých náramků, které při každém jejím pohybu cinkají. Na krku má stejný přívěsek, který jsem jí včera chválila. Tu hvězdičku.

„Nic si z toho včerejška nedělej,“ řekne Maddie a vede mě chodbou do kuchyně, „vždyť jsme se všechny shodly, že jsme kvůli tomu úplňku trochu mimo.“

Trochu mě zarazí, že je chodba vymalovaná stejným odstínem kávově hnědé barvy, jako máme my. Maddie otevře krabičku se zákusky a posadí cupcaky na dva malé růžové dezertní talířky se zlatými okraji. Pak na talířky naaranžuje ještě zlaté vidličky a vytáhne mobil. Bleskově oba cupcaky vyfotí.

„Dám si to na Instagram,“ zazubí se, „aby moje kámošky viděly, jaké mám báječné nové sousedy.“

Zeptá se mě na moji přezdívku na Instagramu a mě na mobilu hned cinkne upozornění, že mě někdo označil v příspěvku. V rychlosti otevru aplikaci, abych se podívala. U fotky s cupcaky je popisek: „Nová životní etapa začíná! A já jsem právě zjistila, že mám ty nejlepší nové sousedy pod sluncem. Cítím ve vzduchu přátelství na celý život.“ To mě zahřeje u srdce. Dám jí na fotku srdíčko, kliknu na tlačítko sledovat a mobil zase schovám.

Samozřejmě mě v kavárně napadlo, že bych nám koupila jen jeden cupcake napůl, ale nebyla jsem si jistá, jak by se Maddie tvářila na rozpuřený cupcake, ze kterého by vytékala malinová náplň a rozmazávala se po talíři. Taky mě napadlo, že koupím jen jeden cupcake pro ni. Ale moc dobře vím, že radost je dvojnásobná, když je sdílená. Pro mou aktuální

situaci bude lepší, když si ho vychutnáme společně. Pak si dám prostě na oběd jen salát s tuňákem. Bez pečiva.

„Dáš si k tomu kávu?“ zeptá se Maddie, ale já s díky odmítnu. Jednu kávu už jsem měla, a kdybych si dala další, asi bych připomínala motorovou myš.

„Páni, máš úplně stejný gauč!“ zvolám překvapeně, když přijdeme do obývacího pokoje. Pohládím rukou smaragdově zelený samet.

Maddie se zaculí. „No teda, máme stejný vkus.“

Rozhlédnu se kolem sebe. Její dům vypadá na chlup stejně jako ten náš, což se dalo čekat, když jsou všechny domy na Via del Garza totožné. Trochu mě ale znervózňuje to stejné vybavení a rozložení pokojů. Má stejný gauč umístěný na stejném místě, nerezovou ledničku s výrobníkem ledu na stejném místě, mramorový ostrůvek uprostřed kuchyně jako my, stejnou širokoúhlou televizi i skleněný konferenční stolek. Musím přiznat, že i když se mi Maddie líbí, tohle mě trochu děsí.

„Máš to tu moc hezké,“ vysoukám ze sebe a nervózně si hraju s prstýnky na rukou.

„Díky. Promiň mi ten nepořádek,“ povzdychne si Maddie a rozhodí kolem sebe rukama, až jí na rukou zacinkají zlaté náramky, „vůbec nestíhám vybalovat a zařizovat. Mám hrozně moc práce na notebooku. Zatím asi budu žít v krabicích.“

„Vždyť nikam nespěcháš. Dopřej si na všechno dost času, nebo se z toho zblázníš,“ radím jí. „A ten nábytek je tvůj?“

„Jojo, Rodriguezovi si všechno odvezli. Tohle jsem si dovezla z Oaklandu.“

„Nevěděla jsem, že jsi z Oaklandu. Tak to ses nepřestěhovala tak daleko. Autem je to kolik? Patnáct minut?“

„Tak nějak.“

„Můžu se zeptat, proč ses stěhovala? Nemyslím to zle. Jsem jen zvědavá. Spíš tě obdivuju. Chce to odvalu nastěhovat

se do ulice mezi jedenáct rodin s dětmi. Já být bezdětná, tak mi tu hrábne. Křik dětí je slyšet úplně všude.“ Zasměju se, abych dala najevo, že to byl vtip, ale Maddie ani necukne koutek.

„Amando, nezlob se. To teď nechci rozebírat. Promiň. Doufám, že to pochopíš.“ Zakousne se do cupcaku a na nose jí zůstane trochu vanilkového krému. Tu vidličku si asi brala jen na fotku.

„Samozřejmě. To já se omlouvám. Někdy jsem příliš vlezlá,“ vyhrknu rychle a doufám, že jsem svoji druhou šanci nezapackala. Pak se nervózně podívám na svůj cupcake, kousek si ukrojím vidličkou a vložím do pusy. Vanilkový krém se mi rozplývá na jazyku a kyselá malinová náplň perfektně vyvažuje sladkost krému. Přemýšlím, kolik jsem právě snědla kalorií. Určitě víc, než by se mi líbilo.

Bavíme se o všem možném, seznamujeme se a konverzace plyne jako mezi dlouholetými kamarádkami. Žádná hluchá místa nebo trapné ticho. Mám pocit, že ji znám roky.

Vyprávím jí, jak jsme se s Willem potkali na vysoké škole a jak mě několik měsíců uháněl, než jsem svolila jít s ním na rande. Ze začátku se mi totiž vůbec nelíbil. Není to typický fešák, má hodně výrazné rysy v obličeji, pronikavě modré oči a trochu moc velký orlí nos. Navíc jsou jeho vlasy černé jako uhlí a já vždycky byla spíš na blondáky. Jednou jsme se ale náhodou potkali na večírku mojí kamarádky a povídali si spolu celou noc. Byl ohromně šarmantní a vtipný. Nedalo se mu upřít, že má charisma. V tu noc mě okouzлил natolik, že jsem další den souhlasila, aby mě vzal na piknik.

Maddie mi zase vypráví o své vášni pro auta. Líčí, jak jako malá snila o tom, že z ní bude závodnice NASCAR a že jí v tom otec podporoval. Nakonec se prý její sen rozplynul rychleji než pára nad hrncem, protože ženy mají v tomto odvětví hodně ztíženou startovní pozici. Nakonec přece jen